

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobců: **a) I. P., b) J. S.,** oba zastoupeni JUDr. Karlem Maláskou, advokátem se sídlem Hornická 901, Tišnov, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2009, č. j. ZKI-O-165/698/2009, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. T.,** o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 Ca 13/2010 - 67,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 Ca 13/2010 - 67, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 10. 12. 2009, č. j. ZKI-O-165/698/2009, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 22 176 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobci jako stěžovatelé domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného.

V daném případě se stěžovatelé domáhali u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno – venkov (dále jen „katastrální úřad“) narovnání

vlastnických vztahů k pozemkům parc. č. 2131, 2132, 2133, 2134 a 2135 v k. ú. Březina u Tišnova (poznámka NSS: pozemky budou dále citovány jen parcelními čísly), které byly podle jejich názoru zmenšeny o 142 m^2 v jejich neprospěch. Dále uvedli, že pozemky parc. č. 476, č. 2137 a č. 2138 převedené obcí Březina na L. T. a M. H., byly ve vlastnictví žalobců. Katastrální úřad jim dne 29. 7. 2009 pod č. j. OR-576/2009-703 oznámil, že požadovanou opravu údajů v katastru nemovitostí neprovede, neboť nebylo zjištěno, že by došlo ke zřejmému omylu při vedení katastrálního operátu ani k nepřesnostem při měření a výpočtu výměr parcel. O nesouhlasu žalobců s tímto postupem rozhodl katastrální úřad rozhodnutím ze dne 29. 9. 2009, č. j. OR-576/2009-703/8, tak, že výrokem 1. nevyhověl nesouhlasu žalobců s neprovedenou opravou údajů, výrokem 2. rozhodl o evidenci parcel č. 2131, 2132, 2133, 2134 a 2135, výrokem 3. rozhodl o evidenci vlastnického práva L. T. k pozemkům parc. č. 476 (19 m^2) a parc. č. 2138 (102 m^2) a výrokem 4. rozhodl o evidenci vlastnického práva M. H. k pozemku parc. č. 2137 (5 m^2). V důvodech setrval na názoru o nedostatku podmínek pro provedení opravy chyb a poukázal na podklady nasvědčující vlastnickému právu J. T. k označeným nemovitostem. O odvolání proti tomuto rozhodnutí pak rozhodl žalovaný dne 10. 12. 2009, pod č. j. ZKI-O-165/698/2009 tak, že rozhodnutí katastrálního úřadu změnil, přičemž změna spočívala ve formulační úpravě výroku 1.; ve zbytku bylo rozhodnutí katastrálního úřadu potvrzeno a odvolání žalobců zamítnuto. Žalovaný v odůvodnění odvolacího rozhodnutí uvedl, že výrok rozhodnutí katastrálního úřadu byl shledán dostatečně určitým, pouze uznal nesprávné jazykové znění výroku 1., což bylo důvodem změny rozhodnutí. Akceptoval výsledek přezkoušení správnosti zobrazení a výměr pozemků v katastrálním operátu, který je v limitu mezních odchylek stanovených vyhláškou č. 26/2007 Sb., a kdy zmenšení výměr pozemků nezměnilo jejich hranice. Tyto odchylky nejsou chybou ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“). Žalovaný konstatoval, že ke změnám došlo v důsledku vytvoření digitální mapy a je vyloučeno, aby byly pozemky dále evidovány v původních výměrách. Ve vztahu k pozemkům parc. č. 476, 2137, a 2138 poukázal na kupní smlouvu z 12. 11. 2008, jejíž existence vylučuje, aby její účinky byly změněny cestou opravy chyb, neboť k zápisu nedošlo v důsledku omylu. Sice přisvědčil žalobcům, že tyto pozemky nemohly vzniknout z polní cesty evidované jako pozemek parc. č. 1529 dle geometrického plánu č. 64/68 ze dne 31. 5. 1948, s tím, že to ovšem netvrdil ani katastrální úřad. Vlastnické právo obce Březina bylo při převodu pozemků na jiné osoby doloženo a ani tento zápis nelze změnit cestou opravy chyb.

Krajský soud v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného soustředil žalobní důvody do 12 bodů a v prvé řadě zaujal právní názor, že v řízení byl dostatečně zjištěn skutečný stav věci a rozhodnutí bylo žalobcům řádně doručeno. Zdůraznil smysl a účel oprav chyb v katastrálním operátu s tím, že jimi nelze rozhodovat o vlastnictví nemovitostí ani zasahovat do vlastnických práv. Katastrálnímu úřadu přísluší pouze hodnocení, zda došlo ke zřejmému omylu; jiné vady nemůže brát v potaz. Ve vztahu k jednotlivým žalobním námitkám odmítl, že by došlo k zásahu do ústavně zaručených práv a svobod žalobců (námitka 1.), ve vztahu k námitkám 2-5) shledal rozhodnutí odpovídající požadavkům zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K námitce č. 6. krajský soud uvedl, že se správní orgány obou stupňů řádně zabývaly podmínkami pro provedení opravy a s jejich závěry se ztotožnil, přičemž vyloučil relevanci geometrického plánu z 10. 9. 1969 (poznámka NSS:

alternativně uveden rok 1962) - námitka č. 7). K námitkám č. 8-10) poukázal na vznik parcel č. 476, 2137 a 2138 a vznik vlastnického práva obce Březiny na základě zákona č. 172/1991 Sb. a dále na podklad pro zápis – kupní smlouvu ze dne 12. 11. 2008. Uzavřel, že takový zápis nelze změnit opravou na základě požadavku žalobců. To se promítá i do hodnocení důvodnosti žalobních námitek č. 9 a 11 zpochybňujících vlastnické právo L. T. a M. H.. K námitce č. 12 soud zdůraznil, že návrh žalobců nesměřoval jen k opravě chyb, ale k zásahu do vlastnických práv jiných osob, což však nemůže být předmětem správního řízení.

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že se krajský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Dále tvrdí, že jsou zde vady, pro které správní orgán vycházel ze skutkové podstaty, která nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, což mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí; krajský soud měl pro tyto vady správní rozhodnutí zrušit. Nakonec stěžovatelé namítají nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí soudu. Stěžovatelé tak uplatňují kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“).

Podle názoru stěžovatelů rozsudek krajského soudu obsahuje vzájemně si odporující důvody a jeho závěry neodpovídají skutkovému stavu. Důvody rozsudku považují za zmatečné a rozsudek proto za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Důvody odporují požadavkům § 157 odst. 2 občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s. Krajský soud žalobní tvrzení označil tendenčně jako „námitky“ a pochybil tím, že se pouze ztotožnil s argumenty správních orgánů.

Kasační důvody stěžovatelé strukturují podle jednotlivých bodů rozsudku.

K bodu 1) rozsudku namítají, že krajský soud odmítl jako obecnou jejich námitku, že postupem a rozhodováním správních orgánů došlo k neoprávněnému zásahu do ústavně zaručených základních lidských práv a svobod. Pokud měl krajský soud za to, že důvody žalobců nejsou dostatečné, byl povinen postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. tak, aby žalobci měli možnost tyto vady odstranit v žalobní lhůtě tak, aby žaloba splňovala podmínky projednání. Pokud tak krajský soud neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci. Porušení zmíněného ústavního práva stěžovatelé spatřují v tom, že v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv byli zbaveni vlastnického práva.

K bodu 2), 3) a 4) rozsudku namítají povrchnost posouzení věci krajským soudem. Krajský soud akceptoval způsob vypořádání žalovaného s odvolací námitkou rozporu prvostupňového rozhodnutí s § 68 odst. 2 správního řádu. Konkrétně se jedná o formulaci výroku o nevyhovění nesouhlasu s neprovedenou opravou. V řízení však nebylo rozhodováno o souhlasu či nesouhlasu, ale o tom, zda bude či nebude provedena oprava chyby v evidenci katastru nemovitostí. Výrok tak neměl oporu v právních předpisech, zejména v katastrálním zákoně. Žalovaný se v odvolacím rozhodnutí také nevypořádal s odvolacími námitkami, že výroky 2., 3., a 4. jsou výrazem svévole katastrálního úřadu,

neboť se netýkaly právní otázky řešené v daném řízení. Ačkoliv byl výrok prvostupňového rozhodnutí v rozporu s § 8 odst. 4 katastrálního zákona, označil krajský soud tuto námitku za nepodstatnou a nezabýval se jí.

K bodu 5) rozsudku namítají, že se krajský soud nezabýval skutečností rozporu oznámení katastrálního úřadu s § 67 a násl. správního řádu, ve spojení s § 27a katastrálního zákona a pouze odkázal na rozhodnutí žalovaného. Toto oznámení nemůže být pouhým neformálním procesním úkonem podle § 154 správního řádu, neboť je jako rozhodnutí upraveno v § 8 odst. 4 katastrálního zákona. Toto oznámení přitom obsahovalo pouze kusé a nepřezkoumatelné odůvodnění ve vztahu k pozemkům parc. č. 476 a č. 2138.

K bodu 6) rozsudku namítají nepřezkoumatelnost důvodů, neboť se jedná o prosté opsání závěrů správních orgánů. Stěžovatelé se svým návrhem domáhali provedení opravy, neboť zřejmým omylem pozemky parc. č. 476, 2137 a 2138 měly být evidovány jako součást pozemků č. 2131 (dříve 982), č. 2132 (dříve 983), č. 2133 (dříve 984), č. 2134 (dříve 985). Před provedením digitalizace a přečíslování parcel byly evidovány jiné výměry a pozemky parč. 476, 2137 a 2138 evidovány nebyly. K tomu stěžovatelé uvádějí prostřednictvím tabulky rozdíly ve výměře pozemků (celkově -228m^2). Pokud krajský soud tvrdí, že postupem podle § 8 katastrálního zákona nelze pozemky parc. č. 476, 2137 a 2138 začlenit do pozemků stěžovatelů, není jasné, jak k takovému závěru došel. Jedná se o chyby, které vznikly zřejmým omylem, a tudíž je taková oprava možná. K tomu poukazují na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 40/2007 - 103 a č. j. 8 As 12/2009 - 83, jejichž definici zřejmého omylu situace v daném případě odpovídá. Názor krajského soudu o nepřípustnosti zásahu do vlastnických vztahů odporuje i judikatuře Nejvyššího soudu (rozsudky sp. zn. 30 Cdo 1556/2006, a sp. zn. 22 Cdo 123/2009), akceptované rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 16/2005 - 88; podle nich rozhodnutí o opravě chyby nemá hmotněprávní, ale pouze evidenční účinky.

K bodu 7) rozsudku namítají nesprávné ztotožnění se soudu se závěrem žalovaného o nerozhodnosti geometrického plánu evidujícího správný stav ke dni 10. 9. 1962. Není pravdou, že se netýkal sporných pozemků. Naopak jsou v něm uvedeny správné hranice a takový důkaz není možné bez dalšího odmítnout.

K bodu 8) a 10) rozsudku namítají, že se krajský soud dostatečně nevypořádal ani s žalobním tvrzením, že z cesty dříve evidované jako pozemek parc. č. 1529, patřící obci Březina, nemohly při obnově operátu vzniknout pozemky parc. č. 476, 2137 a 2138, nehledě na to, že vlastnictví obce nebylo osvědčeno žádnou listinou. K tomuto doplnění katastru tak došlo chybou katastrálního úřadu. V roce 1999, kdy měly pozemky vzniknout, obci nesvědčilo vlastnické právo. Žalovaný v odvolacím rozhodnutí nesprávně tvrdil, že nebylo přihlíženo ke geometrickému plánu ze dne 31. 5. 1946; přihlíženo k němu bylo, ač nemělo, neboť k němu nebylo připojeno usnesení knihovního soudu podle § 42 odst. 5 a 6 zák. č. 177/1927 Sb. Tento geometrický plán je přímo citován v oznámení katastrálního úřadu z 2. 12. 2008.

K bodu 9) a 11) rozsudku namítají, že krajský soud zastává nesprávný právní názor týkající se vlastnického práva. O vlastnické právo nebylo možno stěžovatele připravit

kupními smlouvami z r. 2008, neboť ty vycházely z chybných údajů katastru nemovitostí; k chybě přitom došlo při obnově katastru nemovitostí v roce 1999.

K bodu 12) rozsudku stěžovatelé zdůrazňují, že neřeší otázku vlastnických práv k pozemkům, ale nezbytnost opravy zcela zřejmé chyby v evidenci katastru nemovitostí. Evidované sporné údaje nemají oporu ani v mapových podkladech ani v listinách. Krajský soud nepřihlédl ke skutečnosti nedostatečného vypořádání odvolacích důvodů žalovaným a k jejich nesprávnosti a nezákonnosti.

Ze všech těchto důvodů stěžovatelé navrhují zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení nevyužili možnosti podat vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). V daném případě stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Obvykle je kasační důvod podle písm. d) cit. ustanovení zkoumán přednostně, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného a srozumitelného lze zpravila vážit existenci důvodů dalších. V daném případě však pro četnost kasačních důvodů a s ohledem na skutečnost, že se kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. prolíná s důvody ostatními, bude postupováno podle stěžovateli nastolené posloupnosti vycházející z rozsudku krajského soudu; stejně tak rozhodné skutečnosti ze správního spisu budou konstatovány dílčím způsobem ve vztahu ke konkrétním námitkám.

Stěžovatelé v prvé řadě označují rozsudek krajského soudu za vzájemně si odporující a jeho důvody za zmatečné, přičemž soudu vytýkají ztotožnění se s právním názorem žalovaného a označení žalobních bodů za „námitky“. Nejvyšší správní soud předpokládá, že zmatečností důvodů není míněna zmatečnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ale že se jedná o výraz, jímž stěžovatelé mínili vystihnout, že odůvodnění považují za nesrozumitelné. Pokud jde o pojem „námitky“ užitý krajským soudem, lze stěžovatelům přisvědčit, že soudní řád správní v § 71 odst. 1 písm. d) hovoří o žalobních bodech. Obsahem žalobních bodů pak jsou skutkové a právní důvody směřující proti napadenému správnímu rozhodnutí. Obsahem žalobních bodů tak je vše, co žalobce namítá. Nelze dospět k závěru, že žalobní námitka je obsahově něčím jiným, než žalobním bodem. Jedná se o běžný výraz obdobného obsahu a významu, který je i v soudních rozhodnutích poměrně často užíván a toto jeho užití rozhodně není vnímáno jako snížení významu žalobních bodů. Odůvodnění rozsudku krajského soudu stěžovatelé označují za odporující požadavkům § 157 odst. 2 o. s. ř., ve spojení s § 64 s. ř. s. Toto ustanovení obsahuje popis náležitostí odůvodnění rozsudku, zejména pak požadavek na jeho přesvědčivost. Přesvědčivost rozsudku je však třeba posuzovat objektivně, z hlediska, zda jsou závěry, k nimž soud dospěl, podloženy logickou a skutkovým zjištěním odpovídající

právní argumentací. Tato argumentace obecně může spočívat i ve ztotožnění se závěry správního orgánu, pokud je soud označí za úplné, jeho právní hodnocení je shodné, a pokud se přitom vypořádá s žalobními body. Samotná skutečnost shody důvodů soudu a správního orgánu ještě není důvodem ke zrušení rozsudku. Jednotlivé výhrady budou dále posouzeny v rámci hodnocení důvodnosti jednotlivých kasačních důvodů.

V bodě 1) kasačních důvodů označují stěžovatelé za nesprávný postup soudu, který je nevyzval k doplnění žalobního bodu, který posléze označil za nekonkrétní. Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. je předseda senátu povinen usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanovit k tomu lhůtu. Tato povinnost se však týká pouze případů, že podání nemá náležitosti žaloby (či jiného návrhu) a z těchto důvodů je nelze projednat. To je zřejmé z další věty citovaného ustanovení, podle něhož při neodstranění vad bránících projednání soud usnesení odmítne. Náležitosti žaloby jsou stanoveny v 71 s. ř. s., přičemž z žalobních bodů musí být podle odst. 1 písm. d) tohoto ustanovení patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky za nezákonné nebo nicotné. Je věcí žalobce, jaké žalobní důvody v žalobě uvede; k projednání žaloby postačí, aby obsahovala byť jen jeden žalobní bod, z něhož je dostatečně patrno, co a z jakých důvodů je napadenému rozhodnutí vytýkáno. To také plyne z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS: „(s)*myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat*“.

Rozsah soudního přezkumu je plně v dispozici žalobce (vyjma vad, k nimž soud musí přihlížet z moci úřední). V daném případě žaloba obsahovala několik dostatečně konkrétních žalobních bodů, a proto soud nebyl povinen postupovat podle § 37 odst. 5 věta první s. ř. s.

V bodě 2), 3), 4), kasační stížnosti stěžovatelé namítají akceptování výroku prvostupňového rozhodnutí odporujícího právnímu předpisu jak žalovaným tak soudem. Konkrétně považují za nesprávné vymezení věci, o níž bylo rozhodováno.

Uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení, je náležitostí výrokové části správního rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu. Předmět řízení je pak vymezen obsahem žádosti či návrhu účastníků či oznámením o zahájení řízení, jde-li o řízení takto zahajované (§ 45 odst. 1, § 46 odst. 1 správního řádu).

V daném případě se stěžovatelé obrátili na katastrální úřad podáním ze dne 1. 6. 2009, v němž poukázali na nesrovnalosti ve výměrách pozemků parc. č. 2131, 2132, 2133, 2134 a 2135. Ve vztahu k parcele č. 2134 poukázali na skutečnost, že její součástí jsou parcely č. 476 a 477, přičemž u parcely č. 476 je evidováno vlastnictví obce Březina a na obou parcelách pak stojí chaty vlastníka L. T. Žádostí se domáhají výslovně „nápravy“ chyb ve výměrách parcel. Katastrální úřad stěžovatelům zaslal oznámení podle § 8 odst. 4 katastrálního zákona o tom, že opravu údajů katastru nemovitostí na základě jejich žádosti

neprovede. V oznámení uvedl, že výměry pozemků nejsou závazným údajem katastru nemovitostí a dané výměry jsou v něm uvedeny od obnovy katastrálního operátu v r. 1999. K parcelám č. 476 a 2138 uvedl, že jsou evidovány jako vlastnictví obce Březina. Podle § 8 odst. 5 téhož zákona je poučil o tom, že do 30 dnů mohou sdělit, že s neprovedením opravy nesouhlasí a poté bude vydáno rozhodnutí. Stěžovatelé sdělili nesouhlas, vytkli formulaci výroku oznámení, setrvali na názoru o nezbytnosti oprav, přičemž se výslovně domáhali rozhodnutí o jiné výměře pozemků parc. č. 2131, 2132, 2133, 2134 a 2135 a dále se domáhali zrušení evidence pozemků parc. č. 476, 2137 a 2138.

Katastrální úřad rozhodnutím ze dne 29. 9. 2009 rozhodl v bodě 1. tak, že *„nesouhlasu JUDr. Karla Malásky, advokáta, v zastoupení I. P. a J. S. s neprovedenou opravou chyb v katastrálním území Březina u Tišnova se nevyhovuje.“*

Ustanovení § 8 katastrálního zákona upravuje opravy chyb v katastrálním operátu, přičemž opravy lze provést jak na návrh, tak i bez něho. V případě neprovedení opravy k návrhu, protože se nejedná o chybu, musí být toto navrhovateli sděleno, přičemž podle odst. 5 cit. ustanovení musí být poučen o tom, že do 30 dnů může sdělit, že nesouhlasí s tím, že se nejedná o chybu. V daném případě bylo poučení v oznámení katastrálního úřadu nepřesné, nicméně nijak stěžovatele nezkrátilo v jejich právech. Sdělení nesouhlasu pak má za následek, že katastrální úřad vydá rozhodnutí ve věci.

Sporné tak je, zda v případě uplatněného nesouhlasu je předmětem řízení tento nesouhlas nebo původní návrh. Správní řízení je zahajováno na návrh nebo z moci úřední. V daném případě je podáním, v jehož důsledku je správní orgán povinen vydat rozhodnutí „ve věci“ právě sdělený nesouhlas s oznámením. Tento nesouhlas je předmětem správního řízení, přičemž jej ovšem nelze oddělit od návrhu na opravu chyb, který je jeho podstatou. Byť formulace poučení podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona nasvědčuje závěru, že „věcí“ je původní návrh na opravu chyb, nelze tuto spjatost s nesouhlasem pominout. Rozhodnutí pak je sice fakticky rozhodnutím o opravě, ovšem nelze vyloučit, že je formulačně obsaženo v rozhodnutí o nesouhlasu. Podle výsledku správního řízení se formulace výroku může lišit. Byl-li by nesouhlas s neprovedením opravy důvodný, pak předmětem výroku musí být i konkretizace provedené opravy. Vyslovení nedůvodnosti nesouhlasu pak v sobě ovšem obsahuje i závěr, že se oprava neprovede. Nestanoví-li zákon výslovně znění negativního výroku, může znít jakkoli, pokud je z něho zřejmý závěr o tom, že návrhu nebude vyhověno. Stěžovatelům tak lze přisvědčit v názoru, že se výrok měl vypořádat s návrhem na opravu, jen do té míry, že výrok by tak byl přesnější. Pokud zákon výslovně nestanoví znění negativního výroku, či pokud není z jeho znění přímo odvoditelný, není podstatné, jaké formulace správní orgán užije, pokud je z výroku patrné, co bylo předmětem řízení a jak o něm bylo rozhodnuto. V daném případě o závěru katastrálního úřadu není pochyb; jak z výroku, tak z důvodů rozhodnutí je zřejmé, že v řízení byla posuzována důvodnost návrhu na provedení opravy v katastrálním operátu.

Rozhodnutí podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona podléhá odvolání, které také v tomto případě bylo podáno. Odvolací orgán pak je podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu oprávněn napadené rozhodnutí změnit. V daném případě tak žalovaný ve vztahu k tomuto výroku učinil. Nový výrok je ovšem pouze jinou formulací výroku prvostupňového orgánu; odvolací orgán změnil původní formulaci tak, aby bylo zřejmé, že

se jedná o nesouhlas stěžovatelů, zastoupených advokátem. K tomu lze jen podotknout, že v případě zastoupení na základě plné moci vystupuje zástupce v řízení jménem zastoupeného (§ 33, § 34 odst. 1 správního řádu). Úkony učiněné zástupcem v mezích uděleného zmocnění jsou tedy přičitatelné zastoupenému a snaha vtěsnat označení zástupce účastníků do výroku o věci je na újmu srozumitelnosti výroku. Jak účastníci, tak i jejich zástupce, jsou v rozhodnutí dostatečně označeni a není o nich pochyb.

Výroková část rozhodnutí prvostupňového orgánu obsahovala však i výroky další a stěžovatelé namítají, že jimi byl překročen vymezený předmět řízení. Předně je třeba se zabývat tím, že krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že stěžovatelé tvrzenou svévoli nepodložili žádnými argumenty. V žalobě (na str. 3, 4) však stěžovatelé výslovně zdůraznili, že výroky rozhodnutí katastrálního úřadu označené čísly 2, 3, 4, nebyly předmětem řízení o opravu údajů katastrálního operátu a lze je považovat za důsledek svévole správního orgánu. Tato argumentace je dostatečným žalobním bodem a krajský soud pochybil, pokud se s ní řádně nevypořádal. Řádným vypořádáním je v tomto případě třeba rozumět porovnání předmětu řízení vymezeného návrhem na opravu chyb a důvody nesouhlasu s jejím neprovedením s výroky, které byly v odvolacím řízení potvrzeny a proti nimž bylo odvolání zamítnuto. Byť toto krajský soud neučinil, označil výrok rozhodnutí katastrálního úřadu a jeho stvrzení žalovaným za odpovídající správnímu řádu; žalobní bod tak nelze označit za opomenutý a je třeba se touto kasační námitkou zabývat.

Katastrální úřad výrokem 2. rozhodl o evidenci parcel č. 2131, 2132, 2133, 2134 a 2135 určitými výměrami, výrokem 3. rozhodl o evidenci vlastnického práva L. T. k pozemkům parc. č. 476 a parc. č. 2138 a výrokem 4. rozhodl o evidenci vlastnického práva M. H. k pozemku parc. č. 2137. Výrok 2. uvádí výměry předmětných parcel, které se zcela shodují s výměrami, které jako evidované v katastru uvádí stěžovatelé ve svém návrhu na opravu a také z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, že je katastrální úřad i žalovaný považují za takto správně evidované. K výroku 3. a 4. je pak v důvodech obou rozhodnutí shodně uvedeno, že vlastnické právo jmenovaných je zapsáno v katastru nemovitostí na základě listiny - kupní smlouvy z 12. 11. 2008. Je třeba přisvědčit stěžovatelům v názoru, že se v řízení nedomáhali evidence pozemků ve výměře již evidované, ale naopak změny těchto výměr. Stejně tak se nedomáhali evidence vlastnického práva L. T. a M. H. – naopak požadovali evidenci těchto pozemků jako součásti parcel v jejich vlastnictví. Výroky pod bodem 2., 3. a 4. tedy skutečně nekorespondují návrhu na provedení oprav či nesouhlasu stěžovatelů s jejich neprovedením. Jejich návrh (nesouhlas), byť se týkal všech těchto pozemků, byl plně vypořádán výrokem 1., tedy výrokem, že není důvodný jejich nesouhlas s neprovedením požadovaných oprav v katastrálním operátu. Skutečnosti, které jsou k těmto výrokům uvedeny v odůvodnění obou správních rozhodnutí, jsou ve své podstatě skutečnostmi, z nichž správní orgány dovozují nemožnost provedení požadovaných oprav. Není navíc ani zřejmé, proč katastrální úřad považoval za potřebné učinit výroky o tom, že uvedené skutečnosti budou takto evidovány v katastrálním operátu, když šlo o skutečnosti, které v něm takto zjevně již evidovány byly. Nešlo tedy o opravu v katastrálním operátu, kterou by tímto katastrální úřad provedl a nemohl by jí učinit ani na základě podaného návrhu stěžovatelů, neboť ti se takové opravy nedomáhali. O tom, že by tak snad katastrální úřad učinil z moci úřední, a jaké důvody k tomu vedly, není ze spisu nic patrno. Výroková část rozhodnutí katastrálního úřadu tedy ve výrocích 2., 3. a 4., překročila meze předmětu

řízení a toto pochybení, jak výše uvedeno, žalovaným v odvolacím rozhodnutí nebylo odstraněno. Závěr krajského soudu o souladu rozhodnutí s § 68 odst. 2 správního řádu proto není správný. To ovšem znamená, že správní orgány obou stupňů vycházely ze skutkové podstaty nemající oporu ve spise a krajský soud měl pro toto pochybení rozhodnutí žalovaného zrušit. Je tak naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Již to samo o sobě je důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu a současně i důvodem, proč Nejvyšší správní soud přikročil současně i ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

Za této situace je třeba dále vážit nezbytnost hodnocení ostatních kasačních důvodů. Je třeba vycházet ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného se tímto rozsudkem rovněž ruší, přičemž žalovaný bude odvolací námitky znovu hodnotit. Přitom ve stávajícím (rušeném) rozhodnutí se prolínaly důvody vztahující se ke všem výrokům vysloveným prvostupňovým rozhodnutím, což bude třeba napravit a soustředit se pouze na výrok vztahující se k předmětu řízení. Lze tedy předpokládat i zčásti odlišnou argumentaci oproti té, která byla žalobou i kasační stížností napadena. Z toho důvodu považuje Nejvyšší správní soud hodnocení kasačních důvodů vztahujících se k neprovedení opravy v katastrálním operátu za nadbytečné.

Z ostatních bodů je třeba zmínit pouze bod 5) rozsudku krajského soudu, jemuž stěžovatelé vytýkají nevypořádání tvrzení rozporu oznámení katastrálního úřadu s § 67 správního řádu ve spojení s § 27a katastrálního zákona. Stěžovatelé toto oznámení považují zřejmě za rozhodnutí a v žalobě podpoře tohoto názoru věnovali polovinu strany 4, kde výslovně napadají názor žalovaného, že oznámení je neformálním procesním úkonem ve smyslu § 154 správního řádu. Přesto z rozsudku krajského soudu není zřejmé, že by se tímto žalobním bodem vůbec zabýval. V bodě ad 5) sice zmiňuje § 67 správního řádu a § 27a katastrálního zákona, ale hodnocení uvozuje tak, že žalobci namítali nesoulad prvostupňového správního rozhodnutí s těmito ustanoveními a toto rozhodnutí také hodnotí, ač ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí tak činil již v části ad 2, 3, 4 rozsudku. Krajský soud zde pouze obecně popisuje, jak se podle zákona postupuje při podání návrhu na opravu chyb v katastrálním operátu se závěrem, že zákonný postup byl dodržen a rozhodnutí má zákonné náležitosti. Že by předmětem tohoto hodnocení bylo oznámení podle § 8 odst. 4 katastrálního zákona z těchto důvodů vůbec nelze seznat, natož aby se krajský soud k jeho právní povaze vyjádřil či námitky proti oznámení ze svých úvah vyloučil. Rozsudek krajského soudu je v tomto směru nejen neodůvodněný, ale i nesrozumitelný; naplněn je tak i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelé kasační stížností požadovali zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. v nyní platném znění, dospěje-li Nejvyšší správní soud k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně.

Pravomoc Nejvyššího správního soudu k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu. V daném případě je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného mělo být krajským soudem zrušeno a že rozhodnutý právní názor by krajský soud svým rozsudkem pouze přenesl žalovanému. Ostatní žalobní body přitom v této fázi řízení, kdy bude žalovaný o věci znovu rozhodovat, nejsou podstatné, neboť nové rozhodnutí ani nemůže být plně shodné.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu. Věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Tomu také podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

Nejvyšší správní soud tak je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. mají úspěšní stěžovatelé právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 9000 Kč za zaplacené soudní poplatky (2 x 2000 Kč za žalobu, 5000 Kč za kasační stížnost) a částkou 10 980 Kč za 3 úkony právní služby při dvou zastoupených osobách podle § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž za jeden úkon přísluší částka 2100 Kč snížená o 20% [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 12 odst. 4 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč ke každému úkonu. Zástupce stěžovatelů je plátcem daně z přidané hodnoty, přísluší mu z částky 10 980 Kč i tato daň ve výši 20%, tj. dalších 2196 Kč. Celkem tak náklady řízení tvoří částka 22 176 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelům do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Miluší Doškovou v právní věci žalobců: **a) I. P., b) J. S.,** oba zastoupeni JUDr. Karlem Maláskou, advokátem se sídlem Hornická 901, Tišnov, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně**, se sídlem Moravské nám. 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2009, č. j. ZKI-O-165/698/2009, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **L. T.,** o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 Ca 13/2010 - 67,

t a k t o :

v záhlaví písemného vyhotovení rozsudku ze dne 26. července 2012, č. j. 2 As 8/2012 – 74, a v textu odůvodnění tohoto rozsudku na str. 75, se jméno J. T. opravuje na L. T.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2012, č. j. 2 As 8/2012 - 74, bylo rozhodnuto o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 Ca 13/2010 - 67. V záhlaví písemného vyhotovení a v textu odůvodnění rozsudku na str. 75 byla osoba zúčastněná na řízení uvedena jménem J. T. přesto, že se správně jmenuje L. T.

Nejvyšší správní soud proto uvedenou zjevnou nesprávnost napravil vydáním opravného usnesení podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu¨

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Miluší Doškovou v právní věci žalobců: **a) I. P., b) J. S.,** oba zastoupeni JUDr. Karlem Maláskou, advokátem se sídlem Hornická 901, Tišnov, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně,** se sídlem Moravské nám. 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2009, č. j. ZKI-O-165/698/2009, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **L. T.,** o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 A 13/2010 - 67,

t a k t o :

V záhlaví písemného vyhotovení a ve výroku I. rozsudku ze dne 26. července 2012, č. j. 2 As 8/2012 – 74, **s e o p r a v u j e** v citaci spisové značky rozsudku krajského soudu **„29 Ca“** na **„29 A“.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2012, č. j. 2 As 8/2012 - 74, bylo rozhodnuto o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 11. 2011, č. j. 29 A 13/2010 - 67. V záhlaví písemného vyhotovení a ve výroku I. rozsudku byla nesprávně citována spisová značka rozsudku krajského soudu, a to „29 Ca“ namísto „29 A“.

Jedná se o zjevnou nesprávnost, při níž nemohlo dojít k záměně s jiným rozsudkem krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto uvedenou zjevnou nesprávnost napravil vydáním opravného usnesení podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu